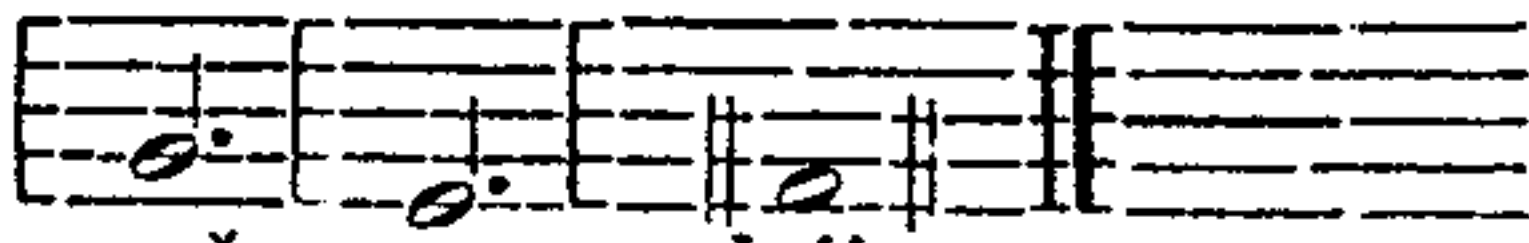

Už to slú - neč - ko za - šlo za to ve - li - ké

mrač - no; héj.

Už ten měsíček vyšel,
a můj milý nepřišel; héj. — *)

b)

Za bor slúnečko, za bor,
Za ten zelený jabor; héj.
A za ten nejzelenší,
Kde je můj nejmilejší; héj.

c)

K horám, slúnečko, k horám,
Dávno na tebia vořám, héj.
Dávno na tebia vořám,
Abysi uřlo, k horám, héj.

d)

Studená rosa padá,
řohajko koně hledá; héj.
Nehledaj, řohaj, koně,
Posřala jsem ti pro ně; héj.

Posřala jsem ti pro ně
Do téj tureckéj země; héj.
Do téj tureckéj země,
Tam sú děvřata věrné; héj.

Tam sú děvřata věrné,
Co mají očka černé; héj.

e)

Podřte chlapeřci ke mně, červená růže ve mně, héj.
A ona ve mně kvete, jak karafiát v létě, héj.

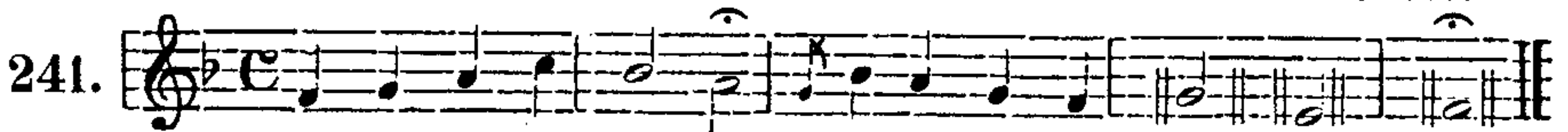
f)

řnite, děvřata, řnite, najdem syneřka v řitě, héj.
Najdeme my ho v roli, co rozmarýnem voní, héj.
řnite, děvřata, cosi, najdem syneřka v ovsí, héj.

g)

Pásřa hanářka páva mezi horama sama, héj;
A přijeli k ní páni, pojedř Hanářko s nami, héj.
Deř bych já s vami jeřa, deř bych já páva děřa, héj?
Puřř páva do mořára a sedaj do kořára, héj;
Puřř páva po potoce, nech sa tam vyřapoce héj.

Suř. 559.

Po - ře - dně, po - ře - dně, le - bo řa ne - bý - vá; héj.
Le - bo řa ga - zda náš na ví - ně pro - pí - já; héj.
Na ví - ně pro - pí - já, na běřkách pro - jí - dá; héj.
Po - ře - dně, po - ře - dně, le - bo řa ne - bý - vá; héj.**)

*) Heřařka tato „sa heří“ při slunci západu, když řnice domů jíti mají.
Slabiku „héj“ vydrží kařdá pokud jí deřu staří.

***) Heřařku tuto heřívaji mezi 10. a 11. hodinou před polednem.